

Arrest

nr. 207 697 van 13 augustus 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat N. EL JANATI, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 2 januari 2011 voor een eerste maal toe op het Belgische grondgebied en diende op 3 januari 2011 samen met zijn echtgenote een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 9 september 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 28 november 2011 (RvV 28 november 2011, nr. X).

1.3. Verzoeker diende op 9 januari 2012 samen met zijn echtgenote een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 14 februari 2012 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 25 juni 2012 (RvV 25 juni 2012, nr. X)

1.5. Verzoeker keerde op 27 september 2012 met behulp van de IOM vrijwillig terug naar Irak.

1.6. Verzoekers echtgenote diende op 31 oktober 2012 een derde asielaanvraag in en werd op 24 april 2013 erkend als vluchteling.

1.7. Verzoeker kwam op 28 april 2017 wederom toe op het Belgische grondgebied en diende op 15 mei 2017 een derde asielaanvraag in.

1.8. De commissaris-generaal trof op 30 november 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 januari 1974 geboren in Basra, Zuid-Irak. U bent een sjiiitische moslim van Arabische origine. Op 3 januari 2011 vroeg u samen met uw echtgenote A.(...) H.(...), M.(...) A.(...) A.(...) (O.V.(...)) een eerste maal asiel aan in België. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat u in het jaar 2009 gedurende negen maanden als supervisor in de gevangenis van de Amerikaanse legerbasis Bucca had gewerkt en dat u hierom bedreigd werd. U zou met dit werk gestopt zijn en ging vervolgens volgens uw verklaringen aan de slag bij het Britse securitybedrijf CRG in Basra gedurende 11 maanden. Uw ooms en neven, die actief waren in een terroristische organisatie zouden u onder druk gezet hebben om informatie door te spelen over de werknemers van het bedrijf. U weigerde naar eigen zeggen met hen samen te werken. Uw neven zouden u in oktober 2010 aangevallen hebben en uw ooms zouden ermee gedreigd hebben u te vermoorden indien u niet zou meewerken. U verliet Irak samen met uw gezin op 22 december 2010. U legde geen documenten neer ter staving van uw eerste asielaanvraag.

Het CGVS sloot uw asielaanvraag op 13 september 2011 af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van u en uw echtgenote M.(...) A.(...) A.(...) (O.V.(...)). U tekende beroep aan tegen de beslissing van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). U legde een aantal foto's en een woonstkaart neer in het kader van de beroepsprocedure. De RvV bevestigde de beslissing van het CGVS en oordeelde dat u niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

U verliet België niet. U diende een tweede asielaanvraag in op 9 januari 2012 samen met uw echtgenote. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u een kopie van de identiteitskaart van u en van uw vrouw neer, veertien foto's van u als bewakingsagent bij CRG, een attest van uw veiligheidsopleiding bij Kufan Group (print), een tewerkstellingscertificaat bij KBR (print), een bedankingscertificaat bij KBR (print), een bevestiging van tewerkstelling bij KBR (print), een DHL enveloppe. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) besloot uw asielaanvraag niet in overweging te nemen en besliste tot het overhandigen van een 13^{quater}. U tekende geen beroep aan tegen de beslissing van de DVZ. U had echtelijke problemen met uw echtgenote.

Uw echtgenote diende op 31 oktober 2012 een derde asielaanvraag in. Ze werd op 24 april 2013 erkend als vluchteling.

Zelf was u op 27 september 2012 vrijwillig teruggekeerd naar Irak met de IOM. U keerde naar eigen zeggen terug naar Irak om originele documenten te bemachtigen, om zo aan te tonen dat u de waarheid had verteld bij uw vorige asielaanvragen. U vestigde zich opnieuw in uw regio van herkomst Basra. U verbleef daar afwisselend bij uw moeder, broer en zus en huurde voor een periode zelf een huis. U ging op 1 januari 2013 aan de slag bij het beveiligingsbedrijf G4S. Op 15 juni 2015 werd u bedreigd door militieleden. Men wilde informatie van u over de konvoien die vertrokken en de wapens die er gebruikt werden door uw bedrijf en zo meer. U weigerde hierop in te gaan. U werd in elkaar geslagen en u moest ter verzorging naar het ziekenhuis. De groepering benaderde een andere werknemer van het bedrijf, S.(...) T.(...), die de informatie wel doorgaf. Er werd in juli 2015 op basis van zijn informatie voor 2.700.000 dollar gestolen. Op 1 september 2015 kwam u uw belagers op straat tegen. Ze vroegen u wederom samen te werken. U weigerde en kon weglopen. U lichtte uw directeur van G4S in en u werd overgeplaatst. Op 1 oktober 2015 ging u ergens anders werken. Op 2 april 2016 werden er mensen van de militie gestuurd om u te overtuigen met hen samen te werken. U weigerde wederom om samen te werken.

Hetzelfde gebeurde op 8 augustus 2016. U ontving een dreigbrief op 8 augustus 2016. U legde diezelfde dag klacht neer en nam ontslag. Op 10 oktober 2016 werd u bedreigd met wapens. Op 12 oktober 2016 ontplofte er een kleefbom aan de deur van het huis van uw broer.

Sinds 2016 bent u aan het overwegen u te "bekeren" tot het communisme. U bent zich nog aan het inlezen. U heeft uw beslissing nog niet genomen.

U vertrok op 28 april 2017 met de auto naar Bagdad. U had via een smokkelaar een vals paspoort geregeld op uw eigen naam als ook een visum voor Frankrijk. U vloog naar Parijs. In Parijs werd uw paspoort afgenomen door de smokkelaar. U reisde per trein verder naar België waar u op 28 april 2017 aankwam. U vroeg op 15 mei 2017 voor de derde keer asiel aan.

Uw echtgenote zou de scheiding mondeling hebben aangevraagd, maar heeft nog geen administratieve stappen ondernomen om de scheiding officieel te maken. U denkt dat het misschien weer goed komt. Uw kinderen zetten uw echtgenote onder druk zodat jullie terug zouden samenkomen.

Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u een originele identiteitskaart (dd. 4/01/2012), een origineel nationaliteitsbewijs (dd. 20/11/2012), een kleurenkopie van een document van de G4S groep in Basra (aankondiging van aanwervingen door G4S dd. 1/12/2012), een origineel opleidingscertificaat (dd. 27/10/2012), kopieën van loonfiches van 'ArmorGroupIraq' uit de periode januari 2013 tot oktober 2013 en van G4S uit de periode oktober 2015 tot juni 2016, een originele badge van G4S (dd. 1/01/2013), een originele badge van de vakbond (dd. 5/12/2016), een origineel werkattest van 'Control Risks' (dd. 12/03/2013), twee loonfiches van Control Risks uit 2012, originele geld overschrijvingen naar uw familie in België en kopieën van de identiteitskaarten van uw kinderen en uw echtgenote.

Uw asielaanvraag werd op 28 augustus 2017 door het CGVS in overweging genomen.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend en dat u evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof werd gehecht aan uw tewerkstelling in Bucca en bijgevolg evenmin aan de problemen die u omwille van uw tewerkstelling zou gekend hebben. Ook uw tewerkstelling bij het Brits beveiligingsbedrijf CRG kon u niet aannemelijk maken. Voorts kon u het CGVS er niet van overtuigen dat u problemen had met uw familie die tot een terroristische groepering zou behoren aangezien u en uw vrouw hierover tegengestelde verklaringen aflegde. U kon verder geen informatie verschaffen over de groepering waar ze toe behoorden. U kon geen documenten neerleggen ter ondersteuning van uw identiteit of van uw problemen.

De RvV volgde de beslissing van het CGVS. Wat betreft de documenten die u neerlegde tijdens de beroepsprocedure merkte de RvV op dat de foto's u in uniform tonen in het gezelschap van een aantal andere personen. Uit de foto's kan niet afgeleid worden waar en wanneer de foto's genomen werden, noch in welke hoedanigheid u er aanwezig was. De RvV besloot in navolging van het CGVS dat u geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat u een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin diende te koesteren. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

Uw tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen door de DVZ aangezien u zich volledig beriep om de asielmotieven van uw eerste asielaanvraag. Wat betrof de documenten die u neerlegde argumenteerde de DVZ, in navolging van de RvV, dat de foto's u in uniform tonen in het gezelschap van een aantal andere personen. Uit de foto's kon echter niet afgeleid worden waar en wanneer de foto's genomen werden, noch in welke hoedanigheid u er aanwezig was. De andere documenten in verband met uw werk betroffen slechts kopieën die gemakkelijk gemanipuleerd en vervalst kunnen worden. Uw identiteitskaart en de DHL envelop wierpen geen ander licht op de door u aangehaalde asielmotieven. De identiteitskaart had betrekking op uw identiteit en met de enveloppe kon u aantonen dat u post ontvangen had. Aan documenten kan bovendien slechts bewijswaarde gehecht worden als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval was.

U keerde vervolgens terug naar Irak. Dient te worden opgemerkt dat deze terugkeer het ongeloofwaardig karakter van uw vorige asielaanvragen bevestigt en bovendien reeds een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw huidige asielaanvraag. Blijkt immers dat u vrijwillig terugkeerde, zich vestigde in de regio waar u naar eigen zeggen vervolgd werd en u nota bene stelt opnieuw gelijkaardige functies te hebben opgenomen die, althans volgens uw verklaringen, de oorzaak waren van uw voorgehouden problemen waardoor u eind 2010 samen met uw gezin uw land van herkomst diende te verlaten omdat uw leven in gevaar zou zijn geweest. Bovendien moet er worden vastgesteld dat de reden die u zelf geeft voor uw terugkeer niet afdoende is. U stelt immers dat u terugkeerde om documenten te bekomen zodat u uw ongeloofwaardig bevonden asielmotieven alsnog kon staven. Blijkt echter dat u pas vier een half jaar later terug in België opduikt zonder in het bezit te zijn van enig document

dat uw vorige asielmotieven kan staven daar ze allen betrekking hebben op de periode na u vorige asielaanvragen (CGVS p. 9, 11, 12)(zie DVZ vraag 10, 15)(zie documenten). Vervolgens moet er worden vastgesteld dat uw huidige asielmotieven opvallend gelijklopen met de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven die u aanhaalde in het kader van uw vorige asielaanvragen. Een vaststelling die gezien bovenstaande uiteraard doet twifelen aan de geloofwaardigheid van uw huidige asielmotieven. In het kader van uw derde asielaanvraag haalt u immers een vrees aan ten aanzien van de Sadr groeperingen omwille van uw werkzaamheden voor een beveiligingsfirma. U diende hen naar eigen zeggen informatie te verschaffen over uw bedrijf, hetgeen u weigerde. Hierdoor werd u door deze groepering bedreigd. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt bovendien totaal onderuit gehaald door volgende vaststellingen.

In eerste instantie moet er worden vastgesteld dat uw verklaringen op het op het CGVS niet overeenstemmen met uw verklaringen afgelegd op de DVZ.

U vermeldde op de DVZ dat u meermaals telefonisch bedreigd werd, u twee dreigbrieven ontving die telkens een kogel bevatten. U kon niet precies zeggen op welke datum u deze brieven ontvangen had. De dreigbrieven waren niet ondertekend en bevatten evenmin een logo. U verklaarde verder dat u omwille van dezelfde redenen als bij uw eerste asielaanvraag bedreigd werd, namelijk omdat u op een Amerikaanse basis gewerkt had. Door welke milities u bedreigd werd wist u niet (zie DVZ vraag 15).

Volgens uw verklaringen afgelegd op het CGVS kreeg u op 8 augustus 2016 één ondertekende en met een logo voorziene dreigbrief, ontplofte er bovendien een kleefbom aan de deur van het huis van uw broer, en werd u door de mensen die u kende van de Sadr groepering bedreigd omdat u geen informatie over uw bedrijf wilde doorgeven (CGVS p.15, p.22). U vermeldt op geen enkel moment een tweede dreigbrief en rept met geen woord over telefonische dreigementen.

U werd geconfronteerd met enkele van uw afwijkende verklaringen. U ontkende simpelweg dat u verklaard had dat u twee dreigbrieven kreeg (CGVS p.28). Dat een loutere ontkening geen dienstige verklaring is voor deze discrepantie hoeft geen betoog. Bovendien moet er worden opgemerkt dat u in tegenstelling tot uw verklaringen bij de DVZ bij het CGVS wel een precieze datum kunt opgeven waarop u een dreigbrief zou hebben ontvangen, u stelt dat de brief werd ondertekend en u zelfs de precieze naam kunt opgeven, u verklaart dat de brief een logo bevatte en u zowaar een gedetailleerde beschrijving kunt geven van dit logo.

Wat betreft de kleefbom claimt u dat u hierover wel iets gezegd zou hebben bij de DVZ. U zou voor de medewerker van DVZ aangehaald hebben dat u nog iets wilde vertellen maar dat u dit niet ging doen daar u geen documenten had om het te staven (CGVS p.28). U heeft dus niets vermeld van de kleefbom tijdens het gehoor op DVZ. Uw argument in verband met het ontbreken van de documenten om het vervolgingsfeit mee te staven als vergoelijking voor de omissie van de kleefbom, gaat niet op aangezien u van de andere dreigementen evenmin documenten neerlegde en deze wel vermeldde tijdens het gehoor op de DVZ.

Voorts verklaarde u tijdens het gehoor op de DVZ dat u niet wist wie u bedreigde, terwijl u er tijdens het gehoor op het CGVS van overtuigd was dat u door mensen gelinkt aan de Sadr groeperingen bedreigd werd (vraag 15, CGVS p.16). U kende de mensen die u aanspraken, zo beweert u (CGVS p.16). Dat u dan op DVZ verklaart dat u de naam van de militie niet kent is hoogst merkwaardig en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Geconfronteerd met het feit dat u twee flagrant afwijkende asielrelazen uit de doeken doet claimt u uiteindelijk dat de medewerker van DVZ uw verklaringen niet correct genoteerd heeft (CGVS p.28). Ook deze verklaringen kan niet overtuigen. Er werd u bovendien bij aanvang van uw gehoor op het CGVS de kans geboden uw verklaringen bij de DVZ te corrigeren. U had geen opmerkingen of correcties te doen wat betreft de verklaringen u aflegde op de DVZ (CGVS p.2, p.3). Dat u geen gelijklopende verklaringen aflegt op beide gehoren over de essentie van uw asielmotieven ondermijnt reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het is voorts merkwaardig dat de groepering zich zo op u richt. U was klaarblijkelijk niet de enige met informatie, gezien ze op basis van de informatie van een andere werknemer van het bedrijf, S.(...) T.(...), een paar miljoen dollar konden buit maken. U antwoordde dat u supervisor was en informatie had over alles (CGVS p.22). Ook van uw profiel als supervisor kan u het CGVS echter, net zoals bij uw vorige asielaanvragen trouwens, niet overtuigen. U heeft geen enkel document om uw profiel mee te staven. U legt een badge neer van G4S die u tot 2016 gebruikt zou hebben. Deze badge is evenwel louter een kopie die slechts tot december 2013 geldig is. Op de badge wordt er bovendien niet aangegeven dat uw functie supervisor zou zijn (zie document 6). U geconfronteerd met de verlopen datum op de badge verklaarde dat er niet naar de datum moest gekeken worden (CGVS p.29). Het is niet geloofwaardig dat een beveiligingsbedrijf als G4S op een dergelijke lakse manier gaat omspringen met de veiligheid en haar personeel met verlopen badges tewerkstelt.

Ook op uw andere badge van de vakbond staat er naast functie, 'driver' geschreven en dus niet supervisor (zie document 7). De badge werd bovendien uitgegeven nadat u volgens uw verklaringen ontslag had

genomen uit het bedrijf omwille van de dreigementen die u ontvangen zou hebben. Het is hoogst merkwaardig dat u na uw ontslag een badge kreeg met bovendien een verkeerde functie er op. U beweert dat u op basis van de badge geld kon vragen (CGVS p.30). Los daarvan is het niet aannemelijk dat men er als functie chauffeur op gaat vermelden als uw eigenlijke functie supervisor was. U kan niet met tastbaar bewijs aantonen dat u werkzaam was als supervisor voor het bedrijf G4S. U was voorts niet op de hoogte van de naam van uw directeur. U verklaarde dat hij Arabier was en Ali heette. U kende zijn volledige naam niet. Uiteindelijk verklaarde u dat de man e.(...) H.(...) met zijn familienaam heet. Dat u dit niet spontaan kan vermelden, maar pas aangeeft wanneer er op aangedrongen wordt, doet vermoeden dat u ter plaatse deze naam bedacht heeft (CGVS p.18). Ook dit is een negatieve indicatie wat betreft de geloofwaardigheid van uw profiel als supervisor bij G4S.

In de kantlijn kan er aangestipt dat u bijzonder weinig informatie had over het lot van bovenvermelde S.(...) T.(...). Op basis van informatie die S.(...) T.(...) doorspeelde kon de groepering een paar miljoen buitmaken (CGVS p.15). De man die de info doorspeelde, S.(...) T.(...), vloog de cel in. U heeft bijzonder weinig informatie over het lot van de man in kwestie. U wist niet wanneer hij gearresteerd was, u wist niet hoe lang die man in hechtenis diende te blijven. U insinueerde dat hij vrij kwam. Wanneer er dan meer details gevraagd werden, moest u het antwoord schuldig blijven. U nuanceerde uw verklaringen en beweerde dat de man misschien vrij was. U had het ook maar van horen zeggen. U wist het allemaal niet zeker (CGVS p.20). Uw gebrek aan informatie over het lot van die persoon ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft de bedreigingen die u omwille van uw werk ondervond, kan u het CGVS evenmin overtuigen. U keerde terug naar Irak op 27 september 2012. U ontving een eerste dreigement op 15 juni 2015 (CGVS p.15). U werd op die dag persoonlijk aangesproken door de milities van Sadr (CGVS p.15, p.16). De militieleden wilden informatie van u in verband met uw werk. U weigerde deze informatie te verschaffen, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p.16). U werd onmiddellijk in elkaar geslagen en later naar het ziekenhuis overgebracht (CGVS p.16). U zou uw belagers een tweede keer tegenkomen zijn op 1 september 2016 (CGVS p.17). Nadat u geconfronteerd werd met de bedenking dat er meer dan een jaar tussen uw eerste en tweede contact zat stelt u eerst dat u vaak contact met hen had maar dat u enkel over de 'serieuze' contacten sprak. Pas na enige tijd wijzigt u uw verklaringen en dateert u de tweede confrontatie op 1 september 2015 (CGVS p.17, p.18). U was van mening dat de tolk het fout genoteerd had (CGVS p.18). Dit alles is weinig overtuigend. U legt geen éénduidige verklaringen af wat betreft de tijdsindicaties waarop u bedreigd werd, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondergraaft. Bovendien zou u volgens uw verklaringen gedurende meer dan een jaar op regelmatige tijdstippen bedreigd zijn geweest door de milities gelinkt aan Sadr. U kon steeds ontsnappen (CGVS p.21, p.23). Dankzij de tussenkomst van passanten bij de confrontatie tussen u en de leden van Sadr kon u telkens opnieuw de benen nemen. Het is niet geloofwaardig dat wanneer u al geruime tijd door de leden van Sadr gezocht wordt en u deze tegenkomt op straat, u telkens opnieuw kan ontkomen. De militieleden waren immers gewapend en reeds een tijd naarstig naar u op zoek. U verklaarde voorts zelf dat de milities zo sterk zijn dat ze alles in handen hebben (CGVS p.25). Het is in dat opzicht niet geloofwaardig dat ze u telkens zo maar laten ontsnappen. Ondanks uw stelling dat u sinds juni 2015 gezocht werd door de militie bleef u bovendien, nota bene in Basra, verder werken voor hetzelfde bedrijf. Er werd dan ook geopperd dat het niet al te moeilijk moet zijn om u op te sporen. U beaamde dit en verklaarde dat het zeer gemakkelijk was om u te vinden. U verklaarde dat ze u tijd wilden geven om na te denken (CGVS p.26). U had echter al meer dan een jaar de tijd gehad om hun verzoek in te willigen, hetgeen u meermaals geweigerd had. Het is niet aannemelijk dat de Sadr groepering u nog meer tijd zouden geven om u te bedenken. U opperde allerlei andere hypothesen die u op geen enkele manier kan onderbouwen. Zo dacht u dat ze misschien nog langer wilden wachten, of dat ze misschien spionnen hebben gestuurd of dat ze u misschien nog meer onder druk wilden zetten of dat ze misschien bereid waren om u te laten ontsnappen om u later op te pakken (CGVS p.26). Deze hypothesen worden op geen enkele manier door objectieve gegevens onderbouwd. Het is niet geloofwaardig dat een militie die u sinds 2015 viseert en die weet waar u werkt en u woont u telkens vrijuit laat gaan.

Uw verklaringen over uw reactie op de dreigementen en de voorzorgsmaatregelen die er naar aanleiding van het dreigement genomen werden doen eveneens de wenkbrouwen fronsen en hypothekeren verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U verklaarde dat u ondanks de dreigementen omwille van uw werk moest blijven doorwerken. U moest immers geld sturen naar uw familie in België (CGVS p.18, p.25). Nadat u de dreigbrief ontvangen had op 8 augustus 2016, legde u echter onmiddellijk uw werk neer. U werd gevraagd waarom u dit nu wel deed en in het verleden niet. U gaf aan dat u geen geld meer moest sturen naar uw familie. Ze hadden immers een verblijfsvergunning verkregen en hun situatie was stabiel geworden (CGVS p.25). Aangezien u de initiële dreigementen naast u neerlegde en u gewoon verder deed met uw werk puur uit financiële overwegingen ondergraaft dit niet enkel de geloofwaardigheid van uw verklaringen, maar tevens ook de ernst van de door u ingeroepen vrees. Uw echtgenote werd bovendien reeds in april 2013 door de het CGVS erkend als vluchteling.

U verklaarde dat u regelmatig van woonplaats wisselde en dat dit u gered had. Ook hier kan u niet overtuigen, daar u voortdurend in de regio waar uw leven in gevaar zou zijn geweest verbleef en u nota bene vaak bij directe familieleden verbleef (CGVS p. 11, 12).

U slaagt er tot slot niet in om uw verklaringen te ondersteunen met tastbaar bewijs. Volgens uw verklaringen ging u nog documenten ontvangen van de rechtbank en van het politiekantoor. Een kennis van u die werkte als officier voor de inlichtingendienst ging u de originele documenten doorsturen (CGVS p.6, p.7). U verklaarde vreemd genoeg eveneens dat de originele documenten normaliter in de rechtbank bleven en dat men enkel valse originele documenten kon bekomen. Wat er ook van moge zijn, tot op heden beschikt het CGVS over geen enkel document dat uw voorgehouden problemen kan staven.

Wat betreft uw paspoort kan er het volgende opgemerkt worden. Volgens uw verklaringen zou u met een vals paspoort gereisd zijn naar Frankrijk. U claimt dat u bang was van de milities en u kon dus niet zo maar het land verlaten. (CGVS p.12). Merkwaardig genoeg bevatte het valse paspoort als ook het visum uw werkelijke persoonsgegevens. U bent met een Iraaks paspoort en een Frans visum op uw eigen identiteitsgegevens naar Frankrijk gereisd. Eens in Frankrijk aangekomen zou een smokkelaar u opgewacht hebben die uw paspoort afnam (CGVS p.14). Deze verklaringen houden geen enkele steek. Een vals paspoort met uw eigen werkelijke persoonsgegevens heeft geen enkel nut en aangezien u in het bezit was van een geldig visum op uw naam en u reeds ervaring had met reizen in Europa ziet het CGVS niet in waarom u beroep zou hebben moeten doen op een smokkelaar. Het heeft er dus alle schijn van dat u uw paspoort tracht achter te houden.

In verband met uw eventuele "beking" tot het communisme en de mogelijke risico's die hieraan verbonden zouden zijn moet er ten slotte worden vastgesteld dat u geen enkel benul heeft van wat het communisme nu eigenlijk is of waar de ideologie inhoudelijk voor staat. Blijkt immers dat u het communisme totaal foutief als een religie beschouwt die werd opgericht een zekere "Max Stellen" en dat u stelt dat het communisme niet in god maar in de natuur gelooft. De natuur zou de mensen straffen en adviseren (CGVS p. 3, 4). U vergoelijkt uw gebrekkige kennis door te stellen dat u zich nog aan het verdiepen was in het onderwerp en u er nog niet uit was of het communisme dan wel het sjiïsme het juiste pad uitmaakt (CGVS p.5). U dacht dat u reeds 80 % van het ideologisch gedachtegoed beheerste. Zo gauw u aan 100% zat zou u zich bekeren, zo blijkt uit uw verklaringen. Hoe deze "beking" in het werk zou gaan wist u nog niet. U weet nog niet of er enige rituelen aan te pas zouden komen (CGVS p.5).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs als ook de identiteitskaarten van uw kinderen en uw vrouw zijn documenten die een indicatie opleveren wat betreft uw identiteit en uw nationaliteit, maar ze werpen geen ander licht op de door u ingeroepen asielmotieven. Het document van de G4S groep in Basra is enkel een aankondiging van G4S dat er aanwervingen gepland zijn. Ook dit wijzigt niets aan de hierboven aangehaalde appreciatie wat betreft uw asielmotieven. De badges werden supra reeds besproken. Wat betreft de loonfiches kan er aangestipt dat deze hoogstens een aanwijzing vormen voor uw claim dat u werkzaam was bij veiligheidfirma's. In welke hoedanigheid kan echter niet worden afgeleid laat staan dat deze documenten enige informatie bevatten waaruit geconcludeerd kan worden dat u nood zou hebben aan internationale bescherming. Wat betreft de overschrijvingen naar uw familie kan er opgemerkt dat u klaarblijkelijk geld overschreef naar België, ook dit verandert de appreciatie van de door u ingeroepen asielmotieven niet. Dient nog worden opgemerkt dat het tewerkstellingsattest ('discharge certificate') van Control Risks uw algehele geloofwaardigheid ondermijnt aangezien het stelt dat u van 4/07/2011 tot 31/12/2012 werkzaam was voor deze firma. U verbleef toen evenwel in België.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 18 juli 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voerde, was hoofdzakelijk gesitueerd in Centraal-Irak. Daarenboven blijkt dat IS vanaf de tweede helft van 2015 meer en meer onder druk kwam te staan in verschillende regio's in Irak, en dat de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische

pesghmerga er in slaagden om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS verder teruggedrongen. De impact van de herovering van de steden Ramadi en Fallujah op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en Zuid-Irak in het bijzonder was duidelijk voelbaar. Ook in 2017 is er sprake van een verdere en sterke daling van het geweld in Zuid-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voerde regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. IS is er niet in geslaagd om de controle over Noord-Babil te verwerven, en het aantal burgerslachtoffers in de provincie Babil nam vanaf 2015 duidelijk af. In 2016 is IS er wel in geslaagd om in drie zware aanslagen te plegen in de provincie. In de periode januari tot juli 2017 is er slechts één zware aanslag gepleegd. Verder betreft het geweld in Babil hoofdzakelijk aanslagen met IED en/of moorden, al dan niet bedoeld als wraakacties. Het aantal burgerslachtoffers ligt in de provincie Babil evenwel ver onder dat van de Centraal-Iraakse provincies.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Ook in mei 2017 vonden er twee zware aanslagen plaats in de provincie Basra met een beperkt aantal burgerslachtoffers. Verder wordt er melding gemaakt van tientallen incidenten met vuurwapens. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen. In de loop van 2016 nam het tribaal en crimineel geweld in Basra toe, onder meer als gevolg van de overplaatsing van tal van soldaten en veiligheidspersoneel naar het front met IS.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Karbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in de provincie Karbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Karbala blijven uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdroef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Het offensief dat IS in de zomer van 2014 opzette, bereikte de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi Qar en al- Muthanna niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat IS er in 2016 in geslaagd is om een aantal zware aanslagen in Zuid- Irak te plegen, waarbij een beperkt aantal burgerdoden vielen. In 2017 neemt het geweld in Zuid-Irak verder af, en ligt het na zes maanden lager dan om het even welke periode sinds drie jaren. Er zijn slechts drie zware aanslagen gepleegd, met name in de stad Najaf, en de provincies Babil en Basra. Dit is een duidelijke daling in vergelijking met 2016 toen er over het hele jaar gerekend elf zware aanslagen plaatsvonden. Niettegenstaande bij deze aanslagen ook burgerslachtoffers te betreuren vallen, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Zuid-Irak sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon in het kader van een gewapend conflict.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op IS; of (iii) onder controle blijven van IS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking

komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat de provincie Basra onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in de provincie Basra militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in de provincie Basra niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit de provincie Basra niet naar de provincie Basra kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in de provincie Basra en/of Zuid-Irak niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Het feit dat uw echtgenote erkend werd als vluchteling houdt niet automatisch in dat u ook in aanmerking zou komen voor een internationaal beschermingsstatuut aangezien elke asielaanvraag op haar individuele merites beoordeeld wordt. Hierbij moet worden opgemerkt dat u reeds jarenlang feitelijk gescheiden leeft van uw echtgenote.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In zijn verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het voorzichtigheidsbeginsel en het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker verwijst in zijn middel naar de feitenuiteenzetting en brengt het beginsel van het voordeel van de twijfel in herinnering dat werd gehuldigd in de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en de Raad. Volgens verzoeker beperkt de verwerende partij zich tot het constateren van de algemene ongelooftwaardigheid van het relaas en werd het voordeel van de twijfel hem niet gegund.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat het past hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat hij "in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het voorwerp zal zijn van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen". Verzoeker citeert een passage uit de bestreden beslissing met betrekking tot de veiligheidssituatie in Basra en is van oordeel dat de verwerende partij niet consequent is door enerzijds aan te geven dat er nog steeds aanslagen plaatsvinden en anderzijds hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Volgens verzoeker bevat de beslissing geen deugdelijke analyse.

In uiterst ondergeschikte orde beweert verzoeker dat onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat hij tot een religieuze minderheid behoort en "met de situatie in Bagdad (sic) in het licht van deze strekking", waardoor de beslissing zou moeten worden vernietigd voor bijkomend onderzoek.

2.2. Nieuwe elementen

De verwerende partij legde op 15 juni 2018 een aanvullende nota neer waarbij zij de “*COI Focus Irak – Veiligheidssituatie Zuid-Irak*” van 28 februari 2018 voegde.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land

van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat het ongeloofwaardig karakter van verzoekers eerste asielaanvraag werd bevestigd door de Raad waardoor de beoordeling ervan definitief vaststaat. De commissaris-generaal overweegt vervolgens dat verzoekers terugkeer naar Irak het ongeloofwaardig karakter van zijn vorige asielaanvragen bevestigt en dat dit een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot zijn huidige asielaanvraag. Verzoekers bewering dat hij terugkeerde om documenten te bekomen om de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven alsnog te staven, lijkt niet te kloppen, zo wordt in de beslissing gesteld, omdat verzoeker bij zijn huidige asielaanvraag niet in het bezit blijkt te zijn van stukken ter staving van zijn vorige asielaanvraag, maar net met nieuwe stukken komt aandraven ter staving van zijn huidige asielmotieven, die overigens opvallend gelijklopen met de eerder ongeloofwaardig bevonden asielmotieven. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker thans in wezen een vrees koestert ten aanzien van de Sadr-groeperingen omwille van zijn tewerkstelling voor een beveiligingsfirma, omdat hij geweigerd zou hebben om informatie te verstrekken over zijn bedrijf.

De commissaris-generaal acht het asielrelaas ongeloofwaardig omdat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij twee dreigbrieven ontving en meermaals telefonisch werd bedreigd, maar niet wist door welke militie hij werd bedreigd, terwijl hij op het Commissariaat-generaal melding maakte van één dreigbrief en een kleefbom, maar geen telefonische bedreigingen vermeldde en plots de Sadr-groepering verantwoordelijk achtte voor de bedreigingen. Omwille van de uiteenlopende verklaringen van verzoeker tijdens de beide interviews, acht de commissaris-generaal zijn asielrelaas ongeloofwaardig.

Daarnaast wordt in de beslissing gesteld dat het merkwaardig is dat de groepering zich enkel op hem zou richten, aangezien verzoeker er niet in slaagde zijn profiel van *supervisor*, die over alles informatie had, aannemelijk te maken en de groepering via een andere werknemer, S. T., een paar miljoen dollar kon buitmaken. De commissaris-generaal stelde immers vast dat het voorgehouden profiel van *supervisor* niet werd ondersteund door de neergelegde badges. Verzoeker bleek ook niet goed op de hoogte te zijn van de naam van zijn directeur en kon weinig informatie geven over S. T. en zijn lot na zijn arrestatie.

De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker de dreigementen niet consequent in de tijd situeert en dat het weinig geloofwaardig is dat hij, hoewel hij de militieleden geregeld tegenkwam op straat, telkens kon ontsnappen, hoewel deze laatsten naarstig naar hem op zoek waren en verzoeker gemakkelijk gevonden kon worden omdat hij voor hetzelfde bedrijf bleef werken. De commissaris-generaal merkte op dat verzoeker een aantal hypothesen uitte om de gang van zaken te verklaren, maar besluit dat het niet geloofwaardig is dat een militie die hem sinds 2015 zou viseren en die weet waar hij woonde en werkte hem telkens vrijuit laat gaan. Verzoeker gaf financiële overwegingen op als verklaring voor het feit dat hij na de dreigementen steeds bleef doorwerken, terwijl hij na het ontvangen van de dreigbrief op 8 augustus 2016 onmiddellijk het werk neerlegde, hetgeen de ernst van de ingeroepen vrees ondergraaft.

De commissaris-generaal overweegt tenslotte dat verzoeker zijn verklaringen niet kan ondersteunen met een tastbaar bewijs. Tevens blijkt dat verzoeker met een vals paspoort gereisd zou hebben en met een visum met zijn eigen persoonsgegevens.

Naar aanleiding van verzoekers beweerde bekering tot het communisme, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker blijkbaar geen enkel benul heeft van deze ideologie en het eerder als een religie lijkt te beschouwen.

Inzake de door verzoeker neergelegde documenten wordt in de beslissing gesteld dat deze stukken geen informatie bevatten waaruit kan worden geconcludeerd dat hij nood zou hebben aan internationale bescherming. Terloops merkt de commissaris-generaal op dat een bepaald stuk een periode van tewerkstelling in Irak beschrijft, terwijl verzoeker op dat ogenblik in België verbleef.

Aangaande de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, concludeert de commissaris-generaal op basis van de beschikbare landeninformatie dat er in Zuid-Irak, en specifiek in de provincie Basra, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon in het kader van een gewapend conflict. Bijkomend stipt de commissaris-generaal aan dat het Iraakse Zuiden niet alleen via Centraal-Irak langs de weg, maar ook via de luchthavens van Basra en Najaf rechtstreeks bereikbaar is.

Met betrekking tot de erkenning van zijn echtgenote wordt door de commissaris-generaal gesteld dat elke asielaanvraag op haar eigen merites moet worden beoordeeld en dat verzoeker reeds jarenlang feitelijk gescheiden leeft van zijn echtgenote.

2.5.2. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker initieel verklaarde dat de reden voor zijn derde asielaanvraag gelegen was in het feit dat hij tijdens zijn verblijf in Irak tussen 2012 en 2017 meermaals verbaal persoonlijk en telefonisch werd bedreigd en eveneens twee dreigbrieven ontving (AD, stuk 18, Verklaring meervoudige aanvraag DVZ, 8 juni 2017, vraag 15). Verzoeker kan zich niet herinneren wanneer hij de dreigbrieven ontving, maar stelde dat hij ze in de loop van 2016 ontving (*Ibid.*). Voorts beweerde hij dat de dreigingen uitgingen van gewapende en gemaskerde personen in burger, maar dat hij de naam van de militie waartoe deze behoorden, niet kende (*Ibid.*). De reden voor de bedreigingen zou gelegen zijn in zijn tewerkstelling op een Amerikaanse basis (*Ibid.*).

Uit zijn gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat verzoeker blijkbaar vooral naar België was teruggekeerd om het contact met zijn gezin te herstellen en omdat hij zijn kinderen miste (AD, stuk 4, gehoorverslag CGVS, 27 september 2017, p. 15), hetgeen hij ter terechtzitting bevestigde. Daarnaast verklaarde verzoeker met betrekking tot de vervolgingsfeiten dat hij op 15 juni 2015 voor het eerst rechtstreeks werd bedreigd door een militielid van het kantoor van Sadr om informatie te bekomen over konvoien, geldstromen, de wapens en de materialen binnen het beveiligingsbedrijf waar hij werkte (*Ibid.*, p. 15-16). Verzoeker zou op 8 augustus 2016 een dreigbrief hebben gekregen en er zou op 12 oktober 2016 een kleefbom zijn geplaatst aan het huis waar hij verbleef. (*Ibid.*, p. 22-23).

Verzoeker stelde bij zijn interview op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat hij slechts één dreigbrief had gekregen (*Ibid.*, p. 28), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken twee dreigbrieven had vermeld. Tevens blijkt dat hij bij zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van een kleefbom (*Ibid.*, p. 28) en dat hij bij zijn interview op het Commissariaat-generaal de dreigtelefoons onvermeld liet. Bovendien bleek de reden voor de bedreigingen niet te liggen in zijn tewerkstelling op een Amerikaanse basis, zoals hij aanvankelijk had verklaard, maar in het feit dat hij als *supervisor* in een beveiligingsbedrijf werkte en info had 'over alles' (*Ibid.*, p. 22). Uit de neergelegde documenten en badges blijkt dan weer dat verzoekers bewering, dat hij als *supervisor* zou hebben gewerkt, niet door stukken wordt ondersteund. Hieruit blijkt immers dat hij hoogstens als 'driver' (AD, stuk 16, Documenten, badge vakbond, 5 december 2016) of als 'static guard' onder verantwoordelijkheid van een *supervisor* (*Ibid.*, tewerkstellingsattest, 12 maart 2013) had gewerkt.

2.5.6. De Raad stelt vast dat verzoeker kennelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de concrete vervolgingsfeiten en over zijn profiel waardoor hij op die gronden onmogelijk in aanmerking kan komen voor internationale bescherming.

2.5.7. In zijn middel brengt verzoeker niets in tegen de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing. Gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op de kern van het asielrelaas, kan geen enkel geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vluchtmotieven. Verzoeker is geenszins tegemoet gekomen aan de cumulatieve voorwaarden die zijn opgenomen in artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet, zodat hij niet in aanmerking komt voor het voordeel van de twijfel. De commissaris-generaal van zijn kant kon op basis van zijn vaststellingen rechtsgeldig concluderen tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

2.5.8. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging, overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker kan zich zodoende ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling is nagenoeg identiek aan de vorm van ernstige schade die wordt bedoeld in artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet dat op zijn beurt de omzetting vormt van artikel 15, *sub* b), van de richtlijn 2011/95/EU. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt echter dat het toepassingsgebied van artikel 15, *sub* b), van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het HvJ hecht belang aan het feit dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, *sub* b), van de richtlijn 2011/95/EU "*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*" of nog dat "*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*" door toedoen van de actoren, bedoeld in artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU (omgezet in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet) (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, § 33 en § 35), zodat niet alle vormen van onmenselijke of vernederende behandelingen in aanmerking kunnen worden genomen in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Het komt echter aan verzoeker toe om concreet aannemelijk te maken dat hij effectief aan bepaalde onmenselijke of vernederende behandelingen blootgesteld zal worden, maar daar is verzoeker, gelet op zijn volstrekt ongeloofwaardige verklaringen, geenszins in geslaagd.

2.5.10. Aangaande de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, meent verzoeker dat de commissaris-generaal niet consequent is door enerzijds te aan te geven dat er nog steeds aanslagen plaatsvinden in Basra en anderzijds de subsidiaire bescherming te weigeren.

2.5.11. De Raad stelt vast dat de herkomst van verzoeker uit Basra in Zuid-Irak niet ter discussie staat. Er rijst evenmin twijfel over zijn hoedanigheid van "*burger*" in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Zuidelijke provincies in Irak (Babil, Basra, Karbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en Al- Muthanna), op de provincie Babil na, niet rechtstreeks verwikkeld geraakt waren in het offensief dat ISIS dat vanaf juni 2014 in Centraal-Irak werd ingezet. Het aantal burgerslachtoffers nam vanaf begin 2015 af. Het meeste geweld is geconcentreerd in de provincies Babil en Basra onder de vorm van aanslagen (Aanvullende nota CGVS, "*COI Focus Irak – Veiligheidssituatie Zuid-Irak*, 28 februari 2018, p. 32). Er is inderdaad sprake van een aantal

geweldsincidenten in de provincie Basra. In de periode van 1 januari tot 6 juli 2017 rapporteert *IBC* 29 incidenten met een dodelijke afloop, maar hierbij zouden in de periode van 2016 tot 2018 hoogstens een aantal tientallen dodelijke slachtoffers zijn gevallen (*Ibid.*, p. 20-24). Er is in Basra ook sprake van economische malaise, van tribale spanningen en van een toename van het crimineel geweld gelinkt aan de drughandel, maar de informatie laat niet toe te besluiten dat er actueel in Basra sprake is van een uitzonderlijke situatie, waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.12. Waar verzoeker beweert dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn religieuze strekking in het licht van de situatie in Bagdad, merkt de Raad op dat verzoeker niet verheldert op welke wijze dit in verband kan worden gebracht met de bestreden beslissing die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Zuid-Irak.

2.5.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Aangezien geen substantiële onregelmatigheid kon worden vastgesteld en alle elementen voorhanden zijn om te komen tot een bevestiging van de beslissing van de commissaris-generaal (artikel 39/2, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet), is er geen reden om in te gaan op de 'uiterst ondergeschikte' vraag van verzoeker om de beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor een nieuw onderzoek.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN